

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

X. Lutherus pro lubitu suo SS. scripturas tractat, aufert, addit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

puli sequuti sunt, eo potissimum vt Purgatorium & Orationes pro mortuis exhiberent. E contra clarissimum illud Ecclesie lumen Sanctus Augustinus sanctos eos & Canonicos esse declarat, dum ait, (a) in Machabæorum libris legi sacrificium pro mortuis offerri solitum. Quamuis autem inter vetustos S. scripturæ libros seu Hebræos, seu Catalogo Esdræ insertos non reperiantur: tamen totius Ecclesie auctoritas clare demonstrat, Canonicos esse habendos, quum videamus inter *Preces quæ à sacerdotibus iuxta altaria fiunt, eam qua fit pro mortuis memoria, suum quoque habere locum.* Et Epistolam aliaque ex Machabæorum libris desumpta in diuinis Ecclesie officijs ab antiquis temporibus Apostolorum publicè legi. Nec melius alios libros, vt Iudith, Tobie, Hester, & Ecclesiastici, Lutherus tractat: quos in sermonibus suis Coniugalibus Iudaorum fragmenta, & nescio quas Tragedias & Comedias appellat. Adem ait, quæ de Iob scribuntur credere se non posse ita euenisse: sed fabulæ argumentum esse. *Librum Ecclesiastici, idem scurra inquit, similem esse equiti sine calcaribus & ocreis equo insidenti, nec quidquam præ se ferre quam calopodia quadam qualibus ipse in Conuentu Fratrum usus fuerit.* Quum Iustus Ionas eius discipulus, Tobie versione à se curatam exhibuisset: *Apoge, inquit, israhæ, mi Iona In hoc enim libello multa stulta & ridicula inueniuntur.* Sed & D. Iacobi epistola morsum eius effugere non potuit, *stramineam eam appellavit: immo hanc præcipue infectatus est.* tamquam in fauorem Pontificum & Pontificiorum cusam, nec à falso abstinuit, reponendo eum pro sine. Etiam S. Pauli ad Hebræos, S. Iudæ, tertiæ S. Ioannis, & secundæ S. Petri fidem derogabat, aens, nolle se eiusmodi Epistolas in suis Bibliis habere, sed permittere vt excludantur inde, & reiciantur. Nec S. Ioannis Apocalypsin plures quam Esdræ libros facere dicebat: immo vtrosque in profuentem se lubenter abiecturum. Quæ hæc est priuati hominis impudens confidentia & audacia, id unum velle damare quod a deo constanti totius antiquitatis iudicio & consensu receptum fuit & approbatum!

X. Quinam libri Canonici sint, qui non, Ecclesia suprenam semper & absolutam habuit diiudicandi auctoritatem ac potestatem: vtpote in qua Spiritus sanctus præsidem agit. Hanc potestatem S. Irenæus, Athanasius, Augustinus in scriptis suis passim inculcant & laudant. Et Ecclesia quidem iam dudum iudicauit quinam libri ad Bibliorum corpus pertineant, qui minus. Vide S. Clementem,

Anacletum, Hieronymum, Augustinum, Isidorum, Damascenum, & ante omnes S. Dionysium. Hos communis SS. Patrum consensus probat, solus Lutherus improbat; vtri credemus? Erasmus homo sæculi sui primarius, arrogantiæ hanc Lutheri ferre nequens *Demonstra nobis, inquit, Luther, te nouum esse Christum, qui talem in libros sacros habes potestatem.* Non minus libera grassandi in sacros libros vsus est Lutherus in versione Psalmodum, quos in modulos, sed liberissima, ac sæpe repugnante vero textus sensui, paraphrasi redactos, exemplo priscorum hæreticorum vulgo psallendos dedit: omissa etiam pulcherrima illa clausula, quam Ecclesia vniciue Psalmo, in memoriam victoriæ contra Arium, adiunxerat, nimirum, *GLORIA PATRI ET FILIO ET SPIRITUI SANGTO;* quod forte ea Antitrinitarijs displicebat, quos in Germania & alibi latere, ac tempus tantum & occasionem sese ipsi adiungendi captare non ignorabat. Sic enim rationes suas instituerat, vt quisquis hostis Ecclesie, amicus suus esset. Hinc ad Bohemos scripsit, quod olim aduersarium se eorum professus sit, id inde factum quod Papam Antichristum esse nondum persuasum habere: eo quod eos quos initio damnauerat, postea pro amicis & fratribus se palam habere atque agnoscere, postquam nimirum certus iam sit, Papam Antichristum esse. Quid non audeat hic homo (vt ad vsurpatam ab ipso nefarie super sacris libris auctoritatem vel libidinem potius redeamus) quid non audeat qui nec à Dominica Oratione malam manum abstinuit, verborum ordinem antiquo Ecclesie instituto receptum perturbando? Pro enim eo quod hæc tenus precari homines solebant: *Pater noster qui es in caelis, Lutherus dici voluit, Noster Pater in caelo, Nomen tuum sit sanctum.* Tum etiam ad vltimam petitionem, Sed libera nos à malo, hanc clausulam adiungendo: *Quia tuum est regnum, & virtus, & gloria, in secula, Amen.* Pari impudentia & improbitate Angelicam peruertit salutationem. Loco enim, *Aue gratia plena,* posuit, *Aue gratiosa,* & in Germanica lingua, *Segrüsset seystu holdselige;* id est, *Aue digna amari.* Sic Lutherus diuinum verbum & S. Scripturam ludificabatur, vt ei nouam suam Ecclesiam quodammodo inædificate videretur. Cæremonias vero quibus illa vsa & partim etiam nunc vtitur, quinto libro descriptas dabo. Neque enim vna tabula tam multiceps ac multiformis diuersitas describi

a Lib. de cur. pro mort.